

BIULETYN KANCELARII

NR 228/LISTOPAD 2009

W TYM NUMERZE:

Aktualności

Aktualności

PRACODAWCY BEZ OBOWIĄZKU ROZLICZANIA PRACOWNICZYCH PIT-ÓW?

Senat odrzucił nowelizację ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, na podstawie której pracodawcy mieliby obowiązek składania rocznych zeznań podatkowych za swoich pracowników. Decyzję wyższej izby parlamentu z zadowoleniem przyjęła Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan, która ma nadzieję, że zostanie ona utrzymana przez posłów. Lewiatan już na etapie społecznych uzgodnień projektu z Ministerstwem Finansów we wrześniu tego roku wskazywał na nadmierne koszty nowelizacji, którymi objęci zostaliby pracodawcy. Konfederacja nie zgadzała się z uzasadnieniem do projektu, zgodnie z którym nowela stanowiłaby uproszczenie systemu składania rocznych deklaracji PIT-40. W ocenie przedsiębiorców, obecnie obowiązujące przepisy w wystarczającym stopniu wychodzą naprzeciw tym pracownikom, którzy nie chcą rozliczać się samodzielnie. Nowe powodowałyby wzrost kosztów firm, co zwłaszcza w obecnej sytuacji gospodarczej zwiększałyby ryzyko odpowiedzialności podatkowej pracodawców.

– Cieszę się, że senatorowie wykazali zrozumienie dla naszych uwag i opinii przesyłanych od początku prac parlamentarnych. Przedsiębiorcom nie są potrzebne skomplikowane i niejasne przepisy. Proponowany system rozliczeń rocznych deklaracji podatkowych pracowników wprowadzał jedynie wiele wątpliwości oraz zagrożeń – powiedziała Henryka Bochniarz, prezydent Konfederacji.

Źródło: serwis „podatki.pl”, 23.10.2009 r., T.Sz., PKPP Lewiatan

100 MLN ZŁ WIĘCEJ NIŻ PRZED ROKIEM Z 1 PROC. PODATKU

100 mln zł więcej przekazali podatnicy w PIT za 2008 rok organizacjom z 1 proc. podatku. Rekordowe wpłaty dla organizacji sięgały nawet kilku milionów złotych. To skutek przekazywania 1 proc. podatku przez urzędy i wskazywania go w korektach PIT.

Podatnicy w zeznaniach PIT za 2008 rok przekazali prawie 400 mln zł dla organizacji pożytku publicznego z 1 proc. podatku. To rekord w dotychczasowej historii tej darowizny. Z zeznań za 2007 rok podatnicy przekazali 290 mln zł, a z 2006 roku – 104 mln zł. To skutek zmiany mechanizmu przekazywania 1 proc. podatku – przekazuje go urząd skarbowy wskazanej przez podatnika organizacji, a także wprowadzenia możliwości przekazywania 1 proc. podatku w korekcie deklaracji. Takie wnioski wynikają z sondy DGP przeprowadzonej w izbach skarbowych. Na nasze pytanie nie odpowiedziały jedynie trzy izby z 16 w: Katowicach, Rzeszowie i Opolu.

Rozliczenie za 2008 rok pokazało, że Polacy coraz chętniej wspierają potrzebujących częścią swojego podatku.

Radosław Hancewicz z Izby Skarbowej w Białymstoku podaje nam, że organizacje pożytku publicznego otrzymały z woj. podlaskiego blisko 8,8 mln zł z 1 proc. podatku, podczas gdy w 2007 roku było to 7 mln zł. Podobne wzrosty zanotowały urzędy skarbowe w całej Polsce. Rekordowe sumy przekazano w woj. mazowieckim.

– Urzędy skarbowe woj. mazowieckiego przekazały organizacjom pożytku publicznego kwotę ponad 94 mln zł tytułem 1 proc. podatku należnego zadeklarowanego przez podatników w zeznaniach PIT za 2008 rok. Jest to znacznie więcej niż w roku ubiegłym, kiedy OPP przekazano ponad 79 mln zł – podkreśla Ewa Szkodzińska z Izby Skarbowej w Warszawie.

Renata Kostowska z Izby Skarbowej w Olsztynie dodaje, że z roku na rok podatnicy przekazują coraz więcej pieniędzy na rzecz organizacji pożytku publicznego i popełniają przy tym mniej błędów.

Warto zatrzymać się nad kwotami wpłacanymi dla konkretnych organizacji, bo w niektórych przypadkach są one imponujące. Przykładowo najwyższa kwota przekazana przez urzędy skarbowe woj. mazowieckiego dla jednej organizacji to 19,7 mln zł.

– Urząd Skarbowy w Gorzowie Wielkopolskim przekazał dla Stowarzyszenia Hospicjum św. Kamila 502,5 tys. zł. Jest to największa kwota przekazana przez podatników woj. lubuskiego na rzecz jednej OPP – wylicza Andrzej Pieczko z Izby Skarbowej w Zielonej Górze.

Z kolei Maciej Cichański z Izby Skarbowej w Bydgoszczy stwierdza, że najczęściej środków z 1 proc. podatku przekazali podatnicy rozliczający się w I Urzędzie Skarbowym w Bydgoszczy (2,9 mln zł). Na kolejnych miejscach uplasowały się – Drugi Urząd Skarbowy w Toruniu, Pierwszy Urząd Skarbowy w Toruniu, Drugi Urząd Skarbowy w Bydgoszczy, Urząd Skarbowy we Włocławku oraz Trzeci Urząd Skarbowy w Bydgoszczy.

– Największe kwoty zostały przekazane przez urzędy skarbowe woj. świętokrzyskiego organizacjom: Fundacja Dzieciom Zdążyć z pomocą – 1,3 mln zł, Caritas Diecezji Kieleckiej – 360 tys. zł, Fundacja Anny Dymnej Mimo wszystko – 310,7 tys. zł – podaje Maria Bojczuk z Izby Skarbowej w Kielcach.

Natomiast Iwona Sługocka z Izby Skarbowej we Wrocławiu wskazuje, że rekordowa kwota, jaką urzędy skarbowe woj. dolnośląskiego przekazały dla organizacji pożytku publicznego w 2008 roku, wynosiła – 3,8 mln zł, minimalna – 0,10 zł.

W tym roku została wprowadzona możliwość przekazania 1 proc. również w przypadku korekty zeznania. Na ten aspekt zwraca uwagę Maria Bojczuk, która mówi, że wcześniej urzędy skarbowe nie przekazywały 1 proc. od osób, które nazwę OPP wskazały dopiero w korekcie zeznania.

– W tym roku podatnicy mogli skorzystać z tej możliwości do końca czerwca. Z zebranych informacji z urzędów skarbowych wynika, że korekt w tym zakresie było niewiele – komentuje Maria Bojczuk.

Z danych Agnieszki Pawlak z Izby Skarbowej w Łodzi wynika, że korekt zeznań podatkowych nie było zbyt dużo i sprowadzały się do wypełnienia pól dotyczących 1 proc. podatku, które w zeznaniu pierwotnym były puste.

Część środków z 1 proc. podatku nie wpłynęła do organizacji pożytku publicznego. Wszystkiemu winne są pomyłki podatników. Marta Szpakowska z Izby Skarbowej w Lublinie podkreśla, że nie wszystkie wykazane kwoty z zeznań mogły być przekazane na rzecz organizacji pożytku publicznego. Zdarzały się przypadki, że po przekazaniu kwot następował zwrot do urzędu z adnotacją o zamknięciu wykazanego rachunku bankowego.

– Z powodu ewidentnych błędów spowodowanych przez podatników w woj. lubelskim nie przekazano 1 proc. podatku z 251 zeznań – tłumaczy Marta Szpakowska.

Ewa Szkodzińska wymienia, że najczęstszymi przyczynami, które uniemożliwiły przekazanie 1 proc. podatku, były: istniejące u podatników zaległości podatkowe, brak numeru rachunku bankowego organizacji lub zamknięcie rachunku bankowego przez organizację.

– Największą przeszkodą w przekazaniu 1 proc. na rzecz OPP było niespełnienie przez podatników warunku dokonania terminowej zapłaty w pełnej wysokości podatku należnego stanowiącego podstawę naliczenia 1 proc., nie później niż w terminie dwóch miesięcy od upływu terminu dla złożenia zeznania podatkowego oraz wnioski podatników, u których stwierdzono zaległości – dodaje Beata Sarna z Izby Skarbowej w Krakowie.

Podkreśla też, że nieskuteczne były również wnioski podatników, którzy do dnia dzisiejszego nie podpisali zeznania podatkowego.

Opinia eksperta:

Generalna ocena wyników 1 proc. za rok 2008 ze strony organizacji pożytku publicznego (OPP) jest pozytywna. Zadowolenie wynika przede wszystkim ze wzrostu o blisko 35 proc. kwoty przekazanej przez podatników w 2008 roku w porównaniu z 2007 rokiem i osiągnięciu pułapu blisko 400 mln zł, co stanowiło ponad 80 proc. tego, co maksymalnie mogliby przekazać podatnicy.

Urzędy przekazywały 1 proc. sprawniej niż w roku 2007, ale organizacje sygnalizowały problemy np. z błędnymi numerami kont, którymi dysponowały urzędy skarbowe, z nieakceptowaniem przez niektóre urzędy skróconych numerów KRS znajdujących się w wykazie OPP opublikowanym, z błędami w systemie POLTAX, powodującymi opóźnienia w zwrocie podatku osobom, które dokonały odpisu, wreszcie z późnym (choć mieszczącym się w terminach przewidzianych prawem) przekazywaniem organizacjom kwot z tytułu 1 proc.

Źródło: „Dziennik Gazeta Prawna”, 27.10.2009 r, Ewa Matyszewska

BĘDZIE SZERSZE ZWOLNIENIE Z VAT DLA AUTORÓW

Nieopodatkowane mają być nie tylko usługi związane z kulturą, ale także inne świadczone przez twórców i artystów

Taką zmianę proponuje Ministerstwo Finansów w projekcie nowelizacji ustawy o VAT, który jest po uzgodnieniach międzyresortowych.

Zdaniem ekspertów powinna rozwiązać część wątpliwości osób zarabiających piórem.

Jak teraz się rozliczają? Przede wszystkim muszą ocenić, czy są w ogóle podatnikami VAT, czyli czy wykonują samodzielnie działalność gospodarczą. W świetle ustawy o VAT to wszelka działalność producentów, handlowców lub usługodawców. Niektóre czynności są jednak z niej wyłączone. Nie są działalnością gospodarczą usługi twórców i artystów wykonawców w rozumieniu przepisów o prawie autorskim i prawach pokrewnych, wynagradzane w formie honorariów za przekazanie albo udzielenie licencji do praw autorskich lub praw artystycznego wykonania (albo ich wykonanie).

Czy to wystarczy, aby uznać, że autor nie płaci VAT? Nie, musi jeszcze spełnić warunki określone w art. 15 ust. 3 pkt 3 ustawy o VAT

Przepis ten jest napisany dość niezrozumiałym językiem, ale w uproszczeniu chodzi o umowę ze zlecającym wykonanie czynności, z której wynikają warunki świadczenia usług, wynagrodzenia oraz odpowiedzialności zlecającego wobec osób trzecich.

W zasadzie każda umowa określa warunki jej wykonania oraz wynagrodzenie, tak więc decydująca jest tu kwestia odpowiedzialności. Przypomnijmy, że zgodnie z art. 38 prawa prasowego za naruszenie prawa spowodowane opublikowaniem materiału prasowego odpowiada m.in. autor i redaktor, nie wyłącza to jednak odpowiedzialności wydawcy.

– Art. 15 ust. 3 pkt 3 ustawy o VAT nie mówi o wyłącznej odpowiedzialności zlecającego – wyjaśnia Adam Bartosiewicz, doktor nauk prawnych, współautor komentarza do ustawy o VAT. – Dlatego uważam, że na tej podstawie autorów publikacji prasowych nie można uznać za podatników VAT. Gdyby jednak ich czynności zostały zakwalifikowane przez fiskusa jako działalność gospodarcza, to pozostaje im zwolnienie podmiotowe (do 50 tys. zł rocznie) bądź przedmiotowe, o którym mowa w poz. 11 załącznika nr 4 ustawy o VAT.

Zgodnie z tym przepisem zwolnienie obejmuje „usługi związane z kulturą, w tym również usługi twórców i artystów wykonawców w rozumieniu przepisów o prawie autorskim i prawach pokrewnych, wynagradzane w formie honorariów za przekazanie lub udzielenie licencji do praw autorskich lub praw do artystycznego wykonania”.

Czy usługi związane z kulturą świadczą także autorzy artykułów? Takie wnioski można wyciągnąć z opinii Ośrodka Interpretacji Standardów Klasyfikacyjnych Urzędu Statystycznego w Łodzi dla wydawnictwa Unimex (J. Zubrzycki, Leksykon VAT 2008, t. 1, s. 412). Czytamy w niej: „Wymienione w piśmie usługi polegające na przeniesieniu praw autorskich na wydawnictwo przez autora (twórcę) w formie udzielenia licencji do napisanego przez siebie utworu literackiego w zakresie prawa podatkowego lub ekonomii (wynagradzane honorariami) należy klasyfikować łącznie z produktem (usługą), którego dotyczą, w grupowaniu PKWiU 92.31.22-00.00 »Usługi świadczone przez autorów, kompozytorów, rzeźbiarzy, artystów estradowych i innych indywidualnych artystów«”.

Potwierdza to wydana przez Ministerstwo Finansów broszura informacyjna w sprawie stosowania art. 15 ust. 3 pkt 3 i ust. 3a ustawy o VAT. Jest w niej opisany przypadek Jana Kowalskiego, który zawarł umowę o dzieło z wydawnictwem na napisanie podręcznika akademickiego i udzielenie praw autorskich. Zdaniem ministerstwa ta czynność podlega zwolnieniu przedmiotowemu, gdyż jest wymieniona w załączniku nr 4 do ustawy (pozycja 11) – usługi w zakresie kultury.

Zwolnione z VAT będą usługi związane z kulturą świadczone przez podmioty prawa publicznego lub inne uznane na podstawie odrębnych przepisów za instytucje o charakterze kulturalnym lub wpisane do rejestru instytucji kultury (po spełnieniu odpowiednich warunków). Preferencja obejmuje też usługi indywidualnych twórców i artystów wykonawców w rozumieniu prawa autorskiego, wynagradzane honorariami, w tym za przekazanie lub udzielenie licencji do praw autorskich lub praw do artystycznego wykonania utworów (z wieloma wyłączeniami, np. dotyczącymi działalności agencji informacyjnych).

– Uważam, że dla autorów publikacji prasowych to zmiana doprecyzowująca – mówi Adam Bartosiewicz. – Do tej pory byli zwolnieni z VAT jako osoby świadczące usługi związane z kulturą (oczywiście, jeśli w ogóle ich czynności da się zakwalifikować jako prowadzenie działalności gospodarczej). Jeśli zmiany wejdą w życie, obejmie ich zwolnienie dla twórców. Niezależnie od tego, czy przygotowali poradnik działkowca czy publikację naukową.

Proponowana zmiana precyzuje zakres zwolnienia dla autorów publikacji prasowych. Jednocześnie obejmuje nim większą grupę osób. Obecnie zwolnione są usługi związane z kulturą, w tym również twórców. Jeśli zmiany wejdą w życie, preferencją objęte będą wszystkie usługi świadczone przez twórców, także niezwiązane z kulturą, za które otrzymują honorarium. Trudno natomiast zrozumieć, dlaczego ministerstwo proponuje, aby zwolnienie dotyczyło twórców indywidualnych. To pojęcie powinno raczej odnosić się do dzieła autora, a nie do niego samego. Może to spowodować, że zwolnienie nie będzie miało zastosowania do dzieł zbiorowych.

Źródło: „Rzeczpospolita”, 27.10.2009 r. Przemysław Wojtasik

ZMIANY W K.K.S - ROZSZERZENIE ZAKRESU UPRAWNIENÍ URZĘDÓW CELNYCH

31 października 2009 r. wchodzi w życie zmiana Kodeksu karnego skarbowego, wprowadzona artykułem 208 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323).

Wprowadzane w k.k.s. zmiany wynikają z rozszerzenia obowiązku przeprowadzania urzędowego sprawdzenia na podmioty zarządzające zakłady wzajemne. W związku z tym po zmianie, art. 107a k.k.s. będzie penalizował obok urządzania lub prowadzenia gier bez urzędowego sprawdzenia, także urządzanie lub prowadzenie bez takiego sprawdzenia zakładów wzajemnych.

W art. 133 § 1 pkt 1 k.k.s. rozszerzono uprawnienia urzędów celnych do prowadzenia postępowań przygotowawczych w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe przeciwko organizacji gier i zakładów wzajemnych. Dotychczas urzędy te były właściwe do prowadzenia takich postępowań tylko w zakresie swojego działania (tzn. w zakresie urządzania gier w kasynach gier, na automatach i gier na automatach o niskich wygranych, tam gdzie się one znajdują); po zmianie właściwość urzędu celnego w tej kwestii dotyczyła będzie całego obszaru gier losowych i zakładów wzajemnych. Dodatkowo urzędy celne będą właściwe do prowadzenia postępowań przygotowawczych w sprawach o czyny zabronione określone w art. 60 i 61 k.k.s., związane z nieprzestrzeganiem przepisów regulujących prowadzenie ksiąg.

W art. 150 § 3 i 4 k.k.s. rozszerzono o Służbę Celną katalog służb uprawnionych do stosowania środków przymusu procesowego: zatrzymania podejrzanego oraz przymusowego doprowadzenia oskarżonego lub świadka.

Źródło: 27.10.2009 r., Eliza Wasińska

NSA: SKARGA KASACYJNA JEDNOLICIE ROZUMIANA

Po raz pierwszy w historii polskiego sądownictwa administracyjnego została podjęta uchwała w pełnym (85-osobowym) składzie Naczelnego Sądu Administracyjnego

Trzech sędziów złożyło zdania odrębne.

Uchwała, która wiąże wszystkie składy sędziowskie, była konieczna wobec rozbieżnej interpretacji podstaw skargi kasacyjnej. Taką skargę można oprzeć jedynie na naruszeniu prawa materialnego przez jego błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogłoby to mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Uchwała stwierdza, że rozpatrując skargę kasacyjną opartą na takich właśnie podstawach, NSA ma obowiązek odniesienia się do wszystkich zarzutów podanych w przytoczonych podstawach kasacyjnych. Musi więc badać ewentualne naruszenie przepisów stosowanych zarówno przez sąd I instancji, jak i przez organy administracji, a ocenianych przez sąd.

Tymczasem w dotychczasowych wyrokach NSA zarysowały się dwa różne stanowiska. Orzeczenia zgodne z wczorajszą uchwałą zapadały głównie w Izbie Ogólnoadministracyjnej NSA.

W wyrokach wydawanych w Izbie Finansowej pojawiała się natomiast teza, że zarzuty skargi kasacyjnej mogą dotyczyć tylko naruszenia prawa przez sąd, a nie przez organy administracji. Na rozbieżności w orzecznictwie NSA zwrócił uwagę Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z 12 lutego 2009 r. To również skłoniło do podjęcia uchwały mającej zapewnić jednolitość orzecznictwa sądów administracyjnych.

Rzeczpospolita Danuta Frey 27-10-2009, ostatnia aktualizacja 27-10-2009 06:54

RM: MNIEJ FIRM BĘDZIE ROZLICZAĆ VAT

W przyszłym roku limit obrotów, po przekroczeniu którego trzeba opłacać VAT, wyniesie 100 tys. zł, a w 2011 roku 150 tys. zł.

Od przyszłego roku może zwiększyć się grono przedsiębiorców, którzy nie będą opłacać VAT ze względu na niskie obroty. Rząd przyjął wczoraj projekt nowelizacji ustawy o VAT, który zakłada podwyższenie limitu w zwolnieniu podmiotowym z 50 tys. zł do 150 tys. zł. Z uwagi na trudną sytuację budżetową podwyżka będzie wprowadzana stopniowo. W 2010 roku limit wyniesie 100 tys. zł, a jego docelowy poziom, tj. 150 tys. zł, ma zostać osiągnięty w 2011 roku. Podatnicy, którzy w bieżącym roku przekroczą obowiązujący próg obrotów dla zwolnienia, czyli 50 tys. zł, ale zmieszczą się w limicie na przyszły rok, tzn. nie przekroczą 100 tys. euro, będą mogli dalej korzystać ze zwolnienia pod warunkiem pisemnego zawiadomienia naczelnika urzędu skarbowego do 15 stycznia 2010 r. Analogiczne rozwiązanie przejściowe będzie miało zastosowanie do lat 2010 i 2011 w odniesieniu do limitów 100 tys. i 150 tys. zł.

Projekt przewiduje też zmiany w przepisie upoważniającym Ministra Finansów do wydania rozporządzenia w sprawie zwolnień z obowiązku ewidencjonowania obrotu przy zastosowaniu kas fiskalnych. Obecne upoważnienie zakwestionował Trybunał Konstytucyjny (sygn. akt K 36/08). Teraz rządowymi propozycjami zmian w ustawie o VAT zajmie się Sejm.

Źródło: „Dziennik Gazeta Prawna”, 28.10.2009 r. Magdalena Majkowska

PIT: DZIADKOWIE USTANOWIENI OPIEKUNAMI PRAWNYMI SKORZYSTAJĄ Z ULGI PRORODZINNEJ

Dziadkowie, jeżeli pełnią funkcję opiekuna prawnego, skorzystają z ulgi prorodzinnej w PIT za 2009 rok.

W zeznaniach podatkowych składanych za ten rok z ulgi prorodzinnej po raz pierwszy będą mogli skorzystać opiekunowie prawni, np. dziadkowie, którzy wychowują wnuki po śmierci rodziców. Ulga przysługuje pod warunkiem, że dziecko zamieszkiwało z opiekunem prawnym. Opiekę ustanawia dla dziecka małoletniego (takiego, które nie ukończyło 18 lat) sąd opiekuńczy. Opiekunem powinna być ustanowiona przede wszystkim osoba wskazana przez ojca lub matkę, jeżeli nie byli pozbawieni władzy rodzicielskiej. Jeżeli jednak ustanowienie opiekunem takiej osoby nie jest możliwe, opiekun powinien być ustanowiony spośród krewnych lub innych osób bliskich pozostającego pod opieką albo jego rodziców. Zwykle są to dziadkowie lub pełnoletnie rodzeństwo.

Osoby takie odliczają ulgę w wysokości 92,67 zł za każdy miesiąc sprawowania opieki prawnej. Jeżeli w tym samym miesiącu kalendarzowym w stosunku do dziecka wykonywana była zarówno władza rodzicielska, jak i pełniona funkcja rodziny zastępczej albo sprawowana opieka prawna, każdemu z podatników przysługuje odliczenie w wysokości 1/30 kwoty 92,67 zł za każdy dzień sprawowania pieczy nad dzieckiem. Odliczenie dotyczy łącznie obojga opiekunów prawnych pozostających w związku małżeńskim.

Opiekunowie prawni odliczają ulgę prorodzinną wyłącznie na dzieci małoletnie.

Źródło: „Dziennik Gazeta Prawna”, 28.10.2009 r., Magdalena Majkowska

KE: POLSKA MUSI ZMIENIĆ PRZEPISY O ZWROCIE VAT

Komisja Europejska po raz drugi nakazała Polsce zmienić przepisy dotyczące zwrotu VAT podatnikom mającym siedzibę w innym kraju UE, strasząc w przeciwnym razie pozwem do Trybunału Sprawiedliwości w Luksemburgu.

Zgodnie z ósmą unijną dyrektywą VAT podatnik, który został obciążony tym podatkiem w innym państwie członkowskim niż to, w którym ma siedzibę, ma prawo do zwrotu zapłaconego podatku. Ósma dyrektywa VAT przewiduje, że podatnik ma prawo wystąpić o zwrot VAT do organów podatkowych państwa członkowskiego, w którym został obciążony podatkiem VAT. Zwrot musi zostać dokonany w ciągu sześciu miesięcy od daty przedłożenia właściwemu organowi wniosku wraz ze wszystkimi niezbędnymi dokumentami.

Te unijne przepisy zostały przetransponowane do polskiego prawa, ale KE uznała, że nieodpowiednio, gdyż procedury zwrotu VAT podatnikom niemającym siedziby w Polsce trwają w wielu przypadkach dłużej niż jest to przewidziane w przepisach. KE przyznaje w komunikacie prasowym, że dostała w tej sprawie wiele skarg.

Czas, jaki władze polskie przyznają na usunięcie błędów formalnych we wniosku, wynosi siedem dni. Jeżeli poprawiony wniosek nie wpłynie przed upływem tego okresu, podatnik traci prawo do zwrotu. Komisja uważa, że usunięcie błędów we wniosku w tak krótkim czasie jest niemożliwe lub nadmiernie trudne, co w praktyce podważa skuteczność prawa do zwrotu przysługującego podatnikom niemającym siedziby i przewidzianego w ósmej dyrektywie VAT.

Apel ma formę tzw. uzasadnionej opinii i stanowi już drugi etap przewidzianego w traktacie postępowania karnego wobec kraju łamiącego unijne prawo. Jeżeli Polska nie zmieni przepisów w ciągu dwóch miesięcy, dostosowując je do unijnej dyrektywy, KE może zdecydować o skierowaniu sprawy do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości.

Źródło: serwis PAP, 29.10.2009 r.

KOMISJA EUROPEJSKA WZYWA DO ZMIANY PRZEPISÓW O VAT

Komisja Europejska po raz drugi wezwała Polskę do zmiany przepisów dotyczących zwrotu VAT cudzoziemcom.

Jeśli zmiany nie będą wprowadzone w ciągu dwóch miesięcy, sprawa trafi do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości.

Podatnik, który został obciążony VAT-em w innym państwie członkowskim UE niż to, w którym ma siedzibę, ma prawo do zwrotu zapłaconego podatku. Zwracany jest on przez organy podatkowe państwa, w którym podatnik zapłacił VAT. Zwrot musi nastąpić w ciągu sześciu miesięcy od daty złożenia wniosku w tej sprawie. Według Komisji Europejskiej polskie urzędy skarbowe dokonują zwrotu podatku w terminach o wiele dłuższych niż pół roku. W związku z tym dostaliśmy ultimatum: jeżeli nie zmienimy przepisów w ciągu dwóch miesięcy, dostosowując je do unijnej dyrektywy, Komisja skieruje sprawę do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości.

– Przedłużająca się procedura zwrotu, wynosząca w praktyce od dwóch do czterech lat, stanowi nie tylko naruszenie przepisów wspólnotowych, ale też wiąże się z koniecznością naprawy przez Skarb Państwa szkody, jaką jest np. brak możliwości korzystania przez podatnika z przysługujących mu pieniędzy, a także utrata ich wartości w czasie. Zagraniczni podatnicy walczą o swoje prawa – komentuje ekspert.

Źródło: „Gazeta Prawna”, 30.10.2009 r., Ewa Matyszewska

KOBIETY NIE BĘDĄ PRACOWAĆ DŁUŻEJ

To już pewne. Resort Pracy nie przygotowuje projektu ustawy, który ma podnieść wiek emerytalny kobiet.

"Przypominam, że wygasiliśmy od początku tego roku większość przywilejów emerytalnych. Z tego względu średnio o 5 lat później Polacy będą odchodzić z rynku pracy" – powiedziała Jolanta Fedak.

– Przypominam, że wygasiliśmy od początku tego roku większość przywilejów emerytalnych. Z tego względu średnio o 5 lat później Polacy będą odchodzić z rynku pracy – powiedziała wczoraj Jolanta Fedak, minister pracy i polityki społecznej, na debacie zorganizowanej przez DGP i Fundację FOR Leszka Balcerowicza.

Dodała, że m.in. z tego względu jej resort nie przygotowuje projektu ustawy, która wydłużałaby, nawet w długiej perspektywie, wiek emerytalny kobiet..

Skrytykowała też pomysł, aby zarówno mężczyźni, jak i kobiety przechodzili na emeryturę, mając 67 lat. Podkreślała, że takie zmiany mogłyby doprowadzić do ucieczki na emeryturę stosunkowo młodych osób, które obawiałyby się, że ich wiek emerytalny będzie podniesiony. Jest więc właściwie przesądzone, że w tej kadencji Sejmu nie wpłynie do niego projekt ustawy podnoszący ten wiek.

To resort pracy odpowiada za te kwestie. Bez jego zgody, biorąc dodatkowo pod uwagę kwestie trwania koalicji rządowej (Fedak jest z PSL), nie może być mowy o przygotowaniu projektu w jakimkolwiek innym ministerstwie. Tak wyraźna deklaracja stoi jednak w sprzeczności ze zgłaszaniem przez ministra Michała Boniego pomysłem na wydłużanie wieku emerytalnego nawet do 67 lat dla obojga płci.

Źródło: „Dziennik Gazeta Prawna”, 30.10.2009 r. Bartosz Marczuk

IS W WARSZAWIE: ABONAMENT MEDYCZNY DLA PRZEDSIĘBIORCY A KOSZTY PODATKOWE

Wydatki na zakup świadczeń medycznych w postaci abonamentu medycznego wykupionego dla przedsiębiorcy nie stanowią kosztów uzyskania przychodów prowadzonej działalności gospodarczej. Stanowisko takie zajął Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie w interpretacji indywidualnej z dnia 29.06.2009 r. nr IPPB1/415-320/09-2/KS.

We wniosku podatniczka wskazała, iż prowadzi działalność gospodarczą w zakresie nauczania i tłumaczenia języka angielskiego. Działalność ta jest opodatkowana na zasadach ogólnych – prowadzi podatkową księgę przychodów i rozchodów. Wnioskodawczyni zamierza zawrzeć umowę z centrum medycznym o świadczenie usług zdrowotnych (wykupić abonament), w ramach której będzie uprawniona do korzystania z usług medycznych świadczonych przez dane centrum, w tym diagnostyki oraz specjalistycznych procedur medycznych. Powstała wątpliwość, czy wydatki na abonament medyczny może zaliczyć do kosztów uzyskania przychodu prowadzonej działalności gospodarczej? W przedmiotowej sprawie organ podatkowy zajął następujące stanowisko:

„(...) Zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t. j. Dz. U. z 2000 r., Nr 14, poz. 176 ze zm.) kosztami uzyskania przychodów są koszty poniesione w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, z wyjątkiem kosztów wymienionych w art. 23.

Aby wydatek mógł być uznany za koszt uzyskania przychodu, winien, w myśl powołanego wyżej przepisu, spełniać łącznie następujące warunki:

- a. pozostawać w związku przyczynowym z przychodem lub ze źródłem przychodu i być poniesiony w celu osiągnięcia przychodu lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów,
- b. nie znajdować się na liście kosztów nieuznawanych za koszty uzyskania przychodów, wymienionych w art. 23 ust.1 ustawy,
- c. być właściwie udokumentowany.

Kosztami uzyskania przychodów są więc wszelkie racjonalnie i gospodarczo uzasadnione wydatki związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, których celem jest osiągnięcie, zabezpieczenie i zachowanie źródła przychodów. Konstrukcja kosztów uzyskania przychodów oparta jest więc na swoistej klauzuli generalnej, zgodnie z którą podatnik ma możliwość odliczania dla celów podatkowych wszelkich kosztów, pod tym jednak warunkiem, że wykaże ich bezpośredni związek z prowadzoną działalnością, a ich poniesienie ma lub może mieć wpływ na wielkość osiągniętego przychodu bądź zachowanie albo zabezpieczenie źródła przychodu.

Zatem generalną zasadą prawa podatkowego w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych jest ściśle powiązanie kosztów ponoszonych przez podatnika z celem osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, przy czym cel ten musi być widoczny, a ponoszone koszty winny go bezpośrednio realizować lub co najmniej winny go zakładać jako realny.

Zauważyć należy, iż przez sformułowanie „w celu” należy rozumieć dążenie do osiągnięcia jakiegoś stanu rzeczy (przychodu lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodu), a dążenie podatnika ma przymiot „celowości”, jeżeli na podstawie dostępnej wiedzy o związkach przyczynowo-skutkowych można zasadnie uznać, że poniesiony koszt może przynieść oczekiwane następstwo (doprowadzić do zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodu). Tym samym, możliwość kwalifikowania konkretnego wydatku jako kosztu uzyskania przychodu, uzależniona jest od obiektywnej, rzetelnej i całościowej oceny tego, czy w świetle wszystkich występujących w sprawie okoliczności, przy zachowaniu należytej staranności, podatnik w momencie dokonywania wydatku mógł i powinien przewidzieć, iż wydatek ten spowoduje zachowanie lub zabezpieczenie źródła przychodu jakim jest w rozpatrywanym przypadku pozarolnicza działalność gospodarcza a nie osoba Wnioskodawcy.

Należy jednak pamiętać o tym, iż wykazanie związku poniesionych kosztów z prowadzoną działalnością gospodarczą oraz okoliczność, że ich poniesienie ma wpływ na wysokość osiągniętych przychodów obciąża podatnika.

Do kosztów uzyskania przychodów z pozarolniczej działalności gospodarczej spełniających powyższe kryteria nie można zaliczyć wydatków uwarunkowanych stanem zdrowia osoby prowadzącej działalność gospodarczą.

Z przedstawionego zdarzenia przyszłego wynika, iż Wnioskodawczyni prowadzi działalność gospodarczą w zakresie nauczania i tłumaczenia języka angielskiego oraz wydawnictwa (poza prasą). Zamierza zawrzeć umowę o świadczenie usług medycznych (wykupić abonament medyczny). Wydatki poniesione na zakup abonamentu planuje zaliczyć do kosztów uzyskania przychodu z prowadzonej działalności gospodarczej.

Odnosząc się do przedstawionego przez Wnioskodawczynię zdarzenia przyszłego stwierdzić należy, że wydatki na zakup świadczeń medycznych mają na celu ochronę zdrowia. Wydatki na ochronę zdrowia należą do wydatków o charakterze osobistym. Aby zachować odpowiedni stan zdrowia, osoba fizyczna zmuszona jest do korzystania z usług medycznych i to niezależnie od tego czy prowadzi działalność gospodarczą, czy też działalności takiej nie prowadzi. Tak więc, bezpośrednim celem jaki jest związany z ponoszeniem tego rodzaju wydatków jest ochrona stanu zdrowia osoby (wydatki o charakterze osobistym), a nie zachowanie lub zabezpieczenie źródła przychodów, o którym mowa w przepisie art. 22 ust. 1 powoływanej ustawy. Poniesienie wydatków na zakup pakietu usług medycznych nie ma realnego wpływu na zachowanie lub zabezpieczenie źródła przychodów jakim jest pozarolnicza działalność gospodarcza. Wydatki te nie mają też wpływu na wysokość przychodów uzyskiwanych ze świadczenia usług w zakresie nauczania i tłumaczenia języka angielskiego.

Reasumując powyższe należy uznać, iż wydatki na zakup świadczeń medycznych w postaci abonamentu medycznego poniesione przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą nie można zaliczyć do kosztów uzyskania przychodu tej działalności.(...)"

Źródło: serwis „eGospodarka.pl”, 27.10.2009 r.

SKAPITALIZOWANE ODSETKI TO KOSZTY UZYSKANIA PRZYCHODU?

Gdy w przypadku kapitalizacji dochodzi do dopisania naliczonych odsetek do pierwotnej kwoty pożyczki za zgodą wierzyciela, to należy uznać to za sposób zadysponowania naliczonych odsetek, które czynią zadość roszczeniu pożyczkodawcy o ich zwrot. Kapitalizacja wywiera tutaj ten sam skutek prawny, co zapłata - zmniejsza kwotę odsetek do zapłaty. W związku z tym, w dacie kapitalizacji odsetki mogą być zaliczone do kosztów uzyskania przychodów. Stanowisko takie zajął Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie w interpretacji indywidualnej z dnia 20.10.2009 r. nr IPPB1/415-608/09-2/EC.

Podatnik wskazał, iż zamierza rozpocząć działalność gospodarczą na terytorium Polski polegającą na najmie nieruchomości. W tym celu zamierza utworzyć wraz z inną osobą fizyczną spółkę komandytową. Na cele tej działalności zostanie zaciągnięta pożyczka u spółki kapitałowej z siedzibą poza granicami kraju, powiązanej kapitałowo z utworzoną spółką komandytową albo trust działający zgodnie z prawem Anglii i Walii. Umowa pożyczki będzie stanowić, iż termin spłaty kapitału pożyczki nie będzie z góry określony, lecz spłata będzie następować po wezwaniu pożyczkobiorcy przez pożyczkodawcę. Odsetki z kolei będą płatne co miesiąc bądź co kwartał, przy czym zgodnie z umową pożyczkobiorca uprawniony będzie do kapitalizacji odsetek, tj. ich zamiany na kapitał i wstrzymania się z ich spłatą do czasu, gdy zgodnie z umową spłacie będzie podlegać kapitał. Powstała wątpliwość, czy w takiej sytuacji podatnik ma prawo do uznania za koszty uzyskania przychodu odsetki w momencie ich kapitalizacji czy też w momencie fizycznej zapłaty? W przedmiotowej sprawie organ podatkowy zajął następujące stanowisko:

„(...) Zgodnie z przepisem art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t. j. Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 ze zm.) kosztami uzyskania przychodów są koszty poniesione w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, z wyjątkiem kosztów wymienionych w art. 23.

Zatem kosztem uzyskania przychodów nie są wszystkie wydatki, ale tylko takie, które nie są wymienione w art. 23 i których poniesienie pozostaje w związku przyczynowo-skutkowym z uzyskaniem (zwiększeniem) przychodu z danego źródła, bądź też zachowaniem lub zabezpieczeniem źródła przychodów. Jednakże ciężar wskazania owego związku spoczywa na Wnioskodawcy, który wywodzi z tego określone skutki prawne.

Kosztami uzyskania przychodu są zatem wszelkie racjonalne i gospodarczo uzasadnione wydatki związane z prowadzoną działalnością gospodarczą. Z oceny związku z prowadzoną działalnością winno wynikać, iż poniesiony wydatek obiektywnie może się przyczynić do osiągnięcia przychodów z danego źródła.

Aby zatem wydatek mógł być uznany za koszt uzyskania przychodu winien, w myśl powołanego przepisu spełniać łącznie następujące warunki:

- * pozostawać w związku przyczynowym z przychodem lub źródłem przychodu i być poniesiony w celu osiągnięcia przychodu lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodu,
- * nie znajdować się na liście kosztów nieuznawanych za koszty uzyskania przychodów, wymienionych w art. 23 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych,
- * być właściwie udokumentowany.

Zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 8 lit. a) ww. ustawy nie uważa się za koszty uzyskania przychodów wydatków na spłatę pożyczek (kredytów), z wyjątkiem skapitalizowanych odsetek od tych pożyczek (kredytów), z tym że kosztem uzyskania przychodów są wydatki na spłatę pożyczki (kredytu) w przypadku, gdy pożyczka (kredyt) była waloryzowana kursem waluty obcej, jeżeli:

- * pożyczkobiorca (kredytobiorca) w związku ze spłatą pożyczki (kredytu) zwraca kwotę kapitału większą niż kwota otrzymanej pożyczki (kredytu) - w wysokości różnicy pomiędzy kwotą zwrotu kapitału a kwotą otrzymanej pożyczki (kredytu),
- * pożyczkodawca (kredytodawca) otrzymuje środki pieniężne stanowiące spłatę kapitału w wysokości niższej od kwoty udzielonej pożyczki (kredytu) - w wysokości różnicy pomiędzy kwotą udzielonej pożyczki (kredytu) a kwotą zwróconego kapitału.

Natomiast w myśl art. 23 ust. 1 pkt 32 ww. ustawy nie uważa się za koszty uzyskania przychodów naliczonych, lecz nie zapłaconych albo umorzonych odsetek od zobowiązań, w tym również od pożyczek (kredytów).

W świetle powołanych przepisów należy stwierdzić, że nie podlegają zaliczeniu do kosztów uzyskania przychodów wydatki poniesione na spłatę pożyczki lub kredytu oraz naliczone lecz nie zapłacone albo umorzone odsetki. Wyjątkiem od tej zasady jest przewidziana w art. 23 ust. 1 pkt 8 lit. a) ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, możliwość zaliczenia w poczet kosztów uzyskania przychodu skapitalizowanych odsetek od pożyczek.

Dzień kapitalizacji odsetek należy traktować na równi z datą ich faktycznego uzyskania, gdyż na gruncie ww. ustawy powoduje ten sam efekt. Kapitalizacja odsetek nie jest zdefiniowana w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych. Zakresu znaczeniowego tego terminu nie definiują również inne ustawy, niemniej jednak kapitalizacja odsetek polega na ich doliczeniu do kwoty głównej długu.

Skoro więc w przypadku kapitalizacji dochodzi do „dopisania” naliczonych odsetek do pierwotnej kwoty pożyczki za zgodą wierzyciela, to należy uznać to za sposób zadysponowania naliczonych odsetek, które czynią zadość roszczeniu pożyczkodawcy o ich zwrot. Wynika z tego, że już od dnia kapitalizacji wierzyciel uzyskuje korzyść ekonomiczną w postaci zwiększenia kwoty, od której naliczane są dalsze odsetki. Należy również podkreślić, iż z datą kapitalizacji odsetki tracą odrębny od kwoty głównej byt prawny (tj. stają się częścią kwoty głównej ze wszelkimi tego konsekwencjami). W rezultacie, w momencie ostatecznego rozliczenia nie mamy już do czynienia ze spłaconymi odsetkami, a jedynie ze spłatą powiększonej kwoty głównej pożyczki. Wynika z tego, że kapitalizacja wywiera ten sam skutek prawny, co zapłata – zmniejsza kwotę odsetek do zapłaty.

W świetle powyższego skapitalizowane odsetki od pożyczki zaciągniętej w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów mogą być zaliczone do kosztów uzyskania przychodów w dacie ich kapitalizacji.(...)”

Pełną treść interpretacji można przeczytać na stronie Ministerstwa Finansów sip.mf.gov.pl/sip
Źródło: serwis „eGospodarka.pl”, 27.10.2009 r.

VAT - W ZAKRESIE OBOWIĄZKU NALICZENIA PODATKU NALEŻNEGO Z TYTUŁU PONIESIONYCH WYDATKÓW NA RZECZ PRACOWNIKÓW, BYŁYCH PRACOWNIKÓW I ICH RODZIN ORAZ KONTRAHENTÓW

Interpretacja indywidualna MF nr IPP3/443-608/09-3/CS z 13 października 2009 r. – Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

Na podstawie art. 14b § 1 i § 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t. j. Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.) oraz § 7 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie upoważnienia do wydawania interpretacji przepisów prawa podatkowego (Dz. U. z 2007 r. Nr 112, poz. 770 ze zm.) Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie działając w imieniu Ministra Finansów stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy, przedstawione we wniosku z dnia 14.07.2009 r. (data wpływu 20.07.2009 r.), o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku od towarów i usług w zakresie obowiązku naliczenia podatku należnego z tytułu poniesionych wydatków na rzecz pracowników, byłych pracowników i ich rodzin oraz kontrahentów:

- **w zakresie nieodpłatnej dostawy towarów - jest nieprawidłowe,**
- **w zakresie nieodpłatnego świadczenia usług oraz wydatków wynikających z działalności socjalnej - jest prawidłowe.**

UZASADNIENIE

W dniu 20.07.2009 r. wpłynął ww. wniosek o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku od towarów i usług w zakresie możliwości odliczenia podatku naliczonego VAT z tytułu poniesionych wydatków na rzecz pracowników, byłych pracowników i ich rodzin oraz kontrahentów.

W przedmiotowym wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny.

Spółka ponosi m.in. następujące wydatki na rzecz pracowników:

1. w związku z utrzymaniem sportowych reprezentacji Spółki, startujących w różnego rodzaju zawodach (meczach, zawodach wędkarskich, maratonach):

- a. na zakup strojów sportowych, które są przekazywane reprezentantom Spółki;
- b. na zakup usług prania strojów sportowych;
- c. na zakup nagród, które są przekazywane w konkursach/zawodach organizowanych przez Spółkę;
- d. na zakup usług transportu pracowników na miejsce organizowania zawodów;

2. w związku z wyrażeniem uznania dla stażu pracy:

- a. na zakup nagród dla pracowników (np. odchodzących na emeryturę),
- b. na zakup związanych z tymi jubileuszami odznaczeń, dyplomów, Legitymacji, zaproszeń);

3. w związku z organizowaniem imprez okolicznościowych, integracyjnych, festynów (finansowanych ze środków obrotowych Spółki):

- na zakup nagród dla zasłużonych pracowników,
- zakup artykułów spożywczych,- które są przekazywane (udostępniane) w trakcie imprezy;
- na zakup usługi kompleksowej obsługi imprezy albo
- na zakup programu artystycznego,
- na wynajem sali,
- na zakup usługi cateringowej,
- na zakup usługi gastronomicznej,
- na zakup usługi hotelowej,
- na zakup opieki medycznej,
- na zakup ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków;
- na zakup dekoracji,
- na zakup usługi transportowej (dowóz pracowników);

4. w związku z pełnieniem przez pracowników określonych funkcji w Spółce (m.in. członków Rady Nadzorczej Zarządu):

- a. na zakup artykułów spożywczych (kawy, herbaty, napojów, poczęstunku) - wydawanych na posiedzeniach i poza posiedzeniami,
- b. na zakup biletów lotniczych, kolejowych
- c. na zakup usługi transportowej,

- d. na zakup usługi gastronomicznej,
- e. na zakup usługi cateringowej,
- f. na zakup usługi hotelowej;

5. w związku z zakupem posiłków przekazywanych pracownikom nie stanowiących posiłków profilaktycznych w rozumieniu Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie profilaktycznych posiłków i napojów (Spółka posiada umowę z firmą cateringową na prowadzenie kantyny pracowniczej, zgodnie z którą Spółka gwarantuje swoim pracownikom dopłatę w wysokości X% cen posiłków. Pozostałe X% potrąca się z wynagrodzenia pracownika Spółki. Wartość dopłaty oraz odpłatności pracowników Spółki udokumentowane są odpowiednio fakturą VAT oraz notą księgową);

6. na zakup kwartalnych biletów komunikacji miejskiej (kart miejskich) - przy współfinansowaniu pracownika; (Pracownikowi zatrudnionemu w Spółce przysługuje dopłata w wysokości X% ceny miejskiego, imiennego biletu kwartalnego na wszystkie linie komunikacji miejskiej w Warszawie bez względu na rodzaj zakupionego biletu kwartalnego. Dopłata do dojazdów do pracy i z pracy przysługuje pracownikom korzystającym z publicznych środków lokomocji w obrębie województwa mazowieckiego. Okresem rozliczeniowym dla dopłat jest kwartał kalendarzowy. Pracodawca zakupuje bilet kwartalny i udostępnia go pracownikowi przed rozpoczęciem danego kwartału. Potrącenie X% wartości biletu kwartalnego następuje w pierwszym miesiącu danego kwartału w terminie wypłaty wynagrodzenia za pracę przysługującego za ten miesiąc, na podstawie stosownego pisemnego upoważnienia udzielonego przez pracownika.)

7. na zakup okularów korekcyjnych do pracy przy monitorze dla pracowników (Faktura opłacona przez pracownika wystawiona jest na Spółkę, która zwraca pracownikowi określoną w ZUZP kwotę.)

8. na zakup energii elektrycznej zużywanej przez pracownika (na podstawie zapisów ZUZP i PZUZP dla Pracowników Przemysłu Energetycznego pracownikowi Spółki po przepracowaniu roku w Spółce przysługuje prawo do korzystania z ulgowej odpłatności za energię elektryczną. Odpłatność pracownika za zużycie 1 kWh energii elektrycznej, w ilości nie przekraczającej 3000 kWh w roku i średnio miesięcznie 250 kWh, stanowi X% normalnej ogólnie obowiązującej taryfy dla gospodarstw domowych. Pracownik otrzymuje fakturę VAT na X% należności, zaś pozostała część opłacana jest przez Spółkę na podstawie noty księgowej wystawionej na Spółkę.

9. finansowane z ZFŚS:

- na zakup usług (wczasów, wycieczek, karnetów na basen, imprezy sportowe (mecze), karnetów na zajęcia rekreacyjne) od podmiotów zewnętrznych, przy częściowym finansowaniu przez pracownika (Faktura opłacona przez pracownika wystawiona jest na Spółkę, która zwraca pracownikowi określoną kwotę.),
- na zakup bonów dla pracowników;

Spółka ponosi również na rzecz byłych pracowników (emerytów) oraz rodzin pracowników takie wydatki jak:

1. w związku z organizowaniem imprez okolicznościowych, festynów (jw.), w których oprócz pracowników uczestniczą byli pracownicy, którzy przeszli na emeryturę, rodziny pracowników oraz goście.
2. na zakup wieńców i wiązanek pogrzebowych (dla byłych pracowników), kondolencje (nekrologi) w związku ze śmiercią osób z rodziny pracownika, czy byłych pracowników (emerytów);
3. Finansowane z ZFŚS:
 - a. na zakup wczasów, kolonii dla dzieci (w części finansowane przez pracownika),
 - b. na zakup paczek świątecznych dla dzieci pracowników;
 - c. na zakup bonów dla emerytowanych pracowników

Spółka ponosi również wydatki na rzecz kontrahentów (np. dostawców kooperantów, klientów):

1. w związku z organizowanymi spotkaniami
 - a. na zakup kwiatów, kalendarzy, upominków,
 - b. na zakup artykułów spożywczych (kawy, herbaty, napojów, poczęstunku);
2. w związku z organizowanymi konkursami dla klientów i potencjalnych klientów:
 - a. na zakup upominków i nagród
 - b. przekazanie materiałów reklamowych i promocyjnych klientom i potencjalnym klientom;
3. na zakup towarów przekazywanych w ramach sponsoringu.

W związku z powyższym zadano następujące pytanie.

Czy w odniesieniu do nieodpłatnego świadczenia usług oraz nieodpłatnej dostawy towarów na rzecz pracowników, byłych pracowników i ich rodzin oraz kontrahentów, Spółka ma obowiązek naliczania podatku należnego VAT ...

Zdaniem Wnioskodawcy, jeżeli wydatki poniesione zostały na cele inne niż związane z prowadzonym przedsiębiorstwem, Spółka zobligowana jest do wykazania podatku należnego VAT.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 7 ust. 1 oraz art. 8 ust. 1 ustawy o VAT opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług podlega odpłatna dostawa towarów i odpłatne świadczenie usług na terytorium kraju, a przez dostawę towarów rozumie się przeniesienie prawa do rozporządzania towarami jak właściciel zaś przez świadczenie usług rozumie się każde świadczenie na rzecz osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, które nie stanowi wyżej wspomnianej dostawy towarów.

Ponadto z art. 7 ust. 2 wynika, iż przez dostawę towarów, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, rozumie się również przekazanie przez podatnika towarów należących do jego przedsiębiorstwa na cele inne niż związane z prowadzonym przez niego przedsiębiorstwem, w szczególności:

- przekazanie lub zużycie towarów na cele osobiste podatnika lub jego pracowników, w tym byłych pracowników, wspólników, udziałowców, akcjonariuszy, członków spółdzielni i ich domowników, członków organów stanowiących osób prawnych, członków stowarzyszenia,
- wszelkie inne przekazanie towarów bez wynagrodzenia, w szczególności darowizny
- jeżeli podatnikowi przysługiwało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego od tych czynności, w całości lub w części.

Analogiczne przepisy dotyczące świadczenia usług zawarte są w art. 8 ust. 2 ustawy o VAT: „nieodpłatne świadczenie usług niebędące dostawą towarów na cele osobiste podatnika lub jego pracowników, w tym byłych pracowników, wspólników, udziałowców, akcjonariuszy, członków spółdzielni i ich domowników, członków organów stanowiących osób prawnych, członków stowarzyszenia, oraz wszelkie inne nieodpłatne świadczenie usług, jeżeli nie są one związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa, a podatnikowi przysługiwało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu towarów i usług związanych z tymi usługami, w całości lub w części, traktuje się jak odpłatne świadczenie usług.”

Z powyższego wynika, że w przypadku nieodpłatnych wydań towarów lub nieodpłatnego świadczenia usług na rzecz pracowników lub kontrahentów obowiązek naliczenia podatku VAT powstanie w Spółce, gdy spełnione będą łącznie następujące przesłanki:

- Spółce przysługiwało prawo do odliczenia całości lub części podatku naliczonego
- towary przekazane są na cele inne niż związane z prowadzonym przez Spółkę przedsiębiorstwem.

Pierwsza przesłanka nie zachodzi m.in., gdy Spółka otrzymuje notę obciążeniową w której nie jest wykazany VAT naliczony (np. w przypadku otrzymania noty obciążeniowej od firmy cateringowej na kwotę do potrącenia z wynagrodzeń pracowników lub od zakładu energetycznego za dopłatę do energii elektrycznej zużywanej przez pracownika zgodnie z taryfą pracowniczą). W odniesieniu do usług noclegowych i gastronomicznych również nie jest spełniona pierwsza przesłanka, zatem Spółka nie odlicza, ale też nie wykazuje podatku należnego VAT przy tego rodzaju wydatkach.

W przypadku, gdy Spółka przekazuje towary na cele związane z prowadzonym przedsiębiorstwem (przesłanka druga) nie powstaje obowiązek naliczenia podatku VAT należnego.

Podejście takie potwierdził NSA w wyroku 7-miu sędziów z dnia 23 marca 2009 r. (sygn. akt I FPS 6/03). NSA jednoznacznie stwierdził, iż w stanie prawnym obowiązującym od 1 czerwca 2005 r. brak jest podstaw do opodatkowania podatkiem VAT nieodpłatnego przekazania towarów na cele związane z prowadzonym przez podatnika przedsiębiorstwem bez względu na wartość przekazywanych towarów. Z ustnego uzasadnienia sądu wynika, iż zmiana wprowadzona w art. 7 ust. 3 ustawy o VAT od 1 czerwca 2005 r. spowodowała, że wykładnia językowa art. 7 ust. 2 jest jednoznaczna i nie daje w związku z tym żadnych podstaw do stosowania innych metod wykładni, w tym wykładni celowościowej.

NSA dokonał dokładnej analizy brzmienia art. 7 ust 2 i ust 3 ustawy o VAT w stanie prawnym sprzed 1 czerwca 2005 r. oraz po 1 czerwca 2005 r., stwierdzając, że zmianie uległ tylko art. 7 ust 3 ustawy o VAT, który brzmiał: przepisu ust. 2 nie stosuje się do przekazywanych prezentów o małej wartości i próbek, jeżeli ich przekazanie (wręczenie) wiązało się bezpośrednio z prowadzonym przez podatnika przedsiębiorstwem. W ocenie NSA

ustawodawca umyślnie usunął zwrot bezpośrednio z prowadzonym przez podatnika przedsiębiorstwem”; natomiast usunięcie tego fragmentu przepisu doprowadziło do usunięcia wszelkich uprzednio istniejących wątpliwości co do interpretacji tego przepisu.

Towary wymienione w art. 7 ust. 3 ustawy o VAT jako wyłączone z opodatkowania VAT niekoniecznie muszą być związane z prowadzoną działalnością podatnika, możliwe jest np. przekazanie bezpłatnie towarów wymienionych w art. 7 ust. 3 ustawy o VAT innemu przedsiębiorcy, który wykorzysta je do własnych potrzeb, a więc takie przekazanie nie będzie związane z działalnością podmiotu, który je przekazał.

Wykładnia prowsólnotowa przepisów krajowych możliwa jest wyłącznie wtedy, gdy przepisy krajowe na to pozwalają. Dyrektywa skierowana jest do państwa członkowskiego. Jeśli państwo członkowskie dokona nieprawidłowej implementacji Dyrektywy do porządku krajowego, organ administracji nie może powoływać się na Dyrektywę, gdy prawo wewnętrzne inaczej stanowi; uzasadniając tę tezę, NSA powołał się na wyrok ETS w sprawie C-8/81 (Ursula Becker).

Przedmiot opodatkowania musi wynikać z przepisów prawa krajowego o randze ustawy (art. 217 Konstytucji RP); nie można domniemywać obowiązków podatnika przez pryzmat prawa wspólnotowego z pominięciem sprzecznych z tym prawem przepisów prawa krajowego.

NSA podkreślił, że w kwestii interpretacji art. 7 ust 2 i ust 3 ustawy o VAT od 1 czerwca 2005 r. nie ma rozbieżności w orzecznictwie, powołując się na dwa wyroki NSA z 13 maja 2008 r. o sygnaturze akt I FSK 600/07 oraz na wyrok NSA z 24 września 2008 r. o sygnaturze akt I FSK 922/08.

Zatem wszelkie nieodpłatne przekazania towarów lub świadczenie usług na cele związane z prowadzonym przedsiębiorstwem nie będą podlegały opodatkowaniu podatkiem VAT.

Zdaniem Spółki celem związanym z prowadzonym przedsiębiorstwem jest min. zwiększenie efektywności pracy poprzez podniesienie motywacji pracowników, utrzymanie dobrej atmosfery w pracy, poprawę komunikacji interpersonalnej, przywiązanie pracownika do firmy, polepszenie warunków pracy. Zatem zaistnienie sytuacji wskazanych we wniosku, takich jak:

- organizacja imprezy okolicznościowej dla pracowników (w ramach tego: zakup usługi artystycznej, usługi cateringowej lub obsługi imprezy, przekazanie artykułów spożywczych na imprezę),
- organizacja wyjazdów weekendowych i zabaw dla pracowników,
- przekazywanie pracownikom w dowód uznania za osiągnięcia lub staż pracy nagród i upominków,
- przekazanie pracownikom w czasie i miejscu pracy artykułów spożywczych i posiłków (również tych nie zaliczanych do posiłków profilaktycznych),
- zakup kwartalnych biletów komunikacji miejskiej (kart miejskich), w celu ułatwienia dojazdu do miejsca pracy,
- dopłata do energii elektrycznej.
- nie będzie powodować powstania obowiązku podatkowego w podatku VAT.

Kolejną kategorią wydatków poniesionych na cele związane z prowadzonym przedsiębiorstwem, które nie rodzą obowiązku naliczenia VAT, są wydatki związane z

nieodpłatnym przekazaniem towarów obecnym lub potencjalnym kontrahentom. Wydatki z tego tytułu, obejmują m.in.:

- przekazanie materiałów reklamowych i promocyjnych klientom i potencjalnym klientom,
- przekazanie upominków kontrahentom,
- przekazanie nagród, upominków w konkursach kierowanych do klientów, potencjalnych klientów,
- przekazanie towarów w ramach sponsoringu,
- poczęstunek dla kontrahentów (kawa, herbata, napoje, ciastka, owoce itp.)
- wydatki na organizację otwartego festynu, w którym może wziąć udział każdy przechodzień i podczas którego eksponowane jest logo i nazwa Spółki.

Do wydatków związanych z przekazaniem przez Spółkę towarów na cele związane z prowadzonym przedsiębiorstwem należą również wydatki na tzw. „potrzeby pracownicze”. Z praktyki orzeczniczej wynika, iż „potrzeby pracownicze” to takie, do zaspokojenia których pracodawca jest zobowiązany na podstawie przepisów prawa np. kodeksu pracy, zakładowego i ponadzakładowego układu zbiorowego pracy, regulaminu pracy, Statutu Spółki, ustawy o ZFŚS itp. Do wspomnianej grupy wydatków należą:

- wieńce wiązanki pogrzebowe,
- nagrody dla pracowników za staż pracy (np. 25 lat pracy)
- wydania na rzecz członków RN, które wiążą się ze sprawowaną funkcją (pieczątki, kalendarze, organizacja posiedzeń),
- wydawanie wody i napojów,
- paczki świąteczne dla pracowników finansowane z ZFŚS.

Z przekazaniem towarów na cele inne niż związane z prowadzonym przedsiębiorstwem mamy do czynienia w sytuacji:

- przekazania prezentów i upominków na rzecz byłych pracowników, wspólników, udziałowców, akcjonariuszy, członków organów stanowiących osób prawnych (członków Rady Nadzorczej) z uwzględnieniem przepisów o prezentach małej wartości), które nie wynikają z przepisów prawa obowiązujących Spółkę,
- pozostałe wydania na rzecz członków Rady Nadzorczej, które nie wiążą się ze sprawowaną przez nich w firmie funkcją,
- wydatki na organizację imprezy okolicznościowej, w części dotyczącej np. rodzin pracowników (przy czym, jeśli nie jest możliwe wyodrębnienie na fakturze kwot dotyczących uczestników niebędących pracownikami lub kontrahentami, Spółka nie jest zobligowana do wykazania VAT należnego od wydatków na organizację imprezy, w której uczestniczą również pracownicy i kontrahenci – generalnie bowiem cel imprezy

mieści się w celach działalności gospodarczej, innymi słowy przesłanka gospodarcza jest dominująca dla takiej imprezy),

- pozostałe wydania na rzecz rodzin pracowników, byłych pracowników (emerytów), które nie wynikają z przepisów prawa.

Podsumowując, jeżeli wydatki poniesione zostały na cele inne niż związane z prowadzonym przedsiębiorstwem (wskazane powyżej), Spółka zobligowana jest do wykazania podatku należnego VAT. Natomiast w przypadku usług noclegowych i gastronomicznych Spółka nie odlicza i nie nalicza podatku VAT.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego uznaje się:

- za nieprawidłowe w zakresie nieodpłatnej dostawy towarów,
- za prawidłowe w zakresie nieodpłatnego świadczenia usług oraz wydatków wynikających z działalności socjalnej.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 ze zmianami), opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, podlegają odpłatna dostawa towarów i odpłatne świadczenie usług na terytorium kraju. Zakres tych czynności został zdefiniowany w art. 7 i art. 8 cyt. ustawy. W myśl art. 7 ust. 1 cyt. ustawy, przez dostawę towarów, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, rozumie się przeniesienie prawa do rozporządzania towarami jak właściciel. Do czynności traktowanych na równi z dostawą towarów ustawodawca, w art. 7 ust. 2 cyt. ustawy, zaliczył również przekazanie przez podatnika towarów należących do jego przedsiębiorstwa na cele inne niż związane z prowadzonym przez niego przedsiębiorstwem, w szczególności:

1. przekazanie lub zużycie towarów na cele osobiste podatnika lub jego pracowników, w tym byłych pracowników, wspólników, udziałowców, akcjonariuszy, członków spółdzielni i ich domowników, członków organów stanowiących osób prawnych, członków stowarzyszenia,
 2. wszelkie inne przekazanie towarów bez wynagrodzenia, w szczególności darowizny
- jeżeli podatnikowi przysługiwało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego od tych czynności, w całości lub w części.

Treść art. 7 ust. 3 cyt. ustawy wskazuje, iż przepisu ust. 2 nie stosuje się do przekazywanych drukowanych materiałów reklamowych i informacyjnych, prezentów o małej wartości i próbek.

Zgodnie z art. 7 ust. 4 cyt. ustawy, przez prezenty o małej wartości, o których mowa w ust. 3, rozumie się przekazywane przez podatnika jednej osobie towary:

1. łącznej wartości nieprzekraczającej w roku podatkowym kwoty, o której mowa w art. 21 ust. 1 pkt 68a ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z późn. zm. – czyli kwoty 100,00 zł), jeżeli podatnik prowadzi ewidencję pozwalającą na ustalenie tożsamości tych osób,

2. których przekazania nie ujęto w ewidencji, o której mowa w pkt 1, jeżeli jednostkowa cena nabycia towaru (bez podatku), a gdy nie ma ceny nabycia, jednostkowy koszt wytworzenia, określone w momencie przekazywania towaru, nie przekraczają 10 zł.

Jak wynika z powyższych uregulowań, opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług podlega generalnie odpłatna dostawa towarów i odpłatne świadczenie usług. Ponadto z odpłatnymi czynnościami zrównano wskazane w przepisach ustawy nieodpłatne czynności. I tak opodatkowaniu podlega również każde nieodpłatne przekazanie towaru należącego do przedsiębiorstwa, z którym wiąże się przeniesienie prawa do rozporządzania towarami jak właściciel, o ile podatnikowi przysługiwało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu tego towaru, z wyjątkiem przekazania towarów stanowiących drukowane materiały reklamowe i informacyjne, bądź spełniających warunki do uznania ich za prezenty o małej wartości lub próbki. Jeżeli natomiast podatnik nie miał prawa do odliczenia podatku naliczonego od poniesionych wydatków, to nieodpłatne przekazanie tych towarów pozostaje neutralne podatkowo (podatnik nie musi dokonać ich opodatkowania).

Z przepisów art. 7 ust. 2 w związku z art. 7 ust. 3, ust. 4 i ust. 7 cyt. ustawy wynika więc, że nieodpłatne przekazanie towarów, innych niż drukowane materiały informacyjne i reklamowe oraz próbki, na cele niezwiązane w sposób bezpośredni z działalnością opodatkowaną Spółki związane z tą działalnością tylko w sposób pośredni (np. na cele reklamy czy promocji), podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, pod warunkiem, że Podatnik posiadał prawo do odliczenia podatku naliczonego przy ich nabyciu.

Taka interpretacja wynika z analizy art. 7 ust. 2 w zestawieniu z art. 7 ust. 3 cyt. ustawy. Przekazanie drukowanych materiałów reklamowych i informacyjnych, prezentów o małej wartości i próbek – niewątpliwie jest, w sposób pośredni, związane z prowadzonym przedsiębiorstwem, wobec tego, w przypadku nieobjęcia regulacją art. 7 ust. 2 przekazania lub zużycia towarów przez podatnika na cele związane z jego przedsiębiorstwem, przepis art. 7 ust. 3 byłby zbędny. Skoro zatem z zakresu opodatkowania czynności nieodpłatnego przekazania towarów, na cele inne niż bezpośrednio związane z prowadzonym przedsiębiorstwem, wyłączono na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy, jedynie przekazanie drukowanych materiałów reklamowych i informacyjnych, prezentów o małej wartości i próbek, to należy uznać, iż opodatkowaniu podlegają wszelkie inne przekazania towarów pod warunkiem, że podatnikowi przysługiwało prawo do obniżenia podatku należnego o podatek naliczony od tych czynności w całości lub w części. Gdyby przyjąć, iż opodatkowaniu na mocy ust. 2 podlegają wyłącznie czynności w ogóle niezwiązane z przedsiębiorstwem, zbędne byłoby wyłączenie z opodatkowania czynności, które i tak nie podlegałyby opodatkowaniu jako związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa. Należy podkreślić, że w sytuacji, gdy podatnik odliczył podatek naliczony przy zakupie towarów, to ich nieodpłatne przekazanie, gdyby było nieopodatkowane, w rezultacie prowadziłyby do sytuacji, gdy żaden z uczestników obrotu gospodarczego nie poniósłby ekonomicznego ciężaru podatku VAT. Pozostawałoby to w sprzeczności z zasadą powszechności i neutralności opodatkowania.

Należy natomiast stwierdzić, iż obowiązek tworzenia Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych nakładają przepisy ustawy z dnia 4 marca 1994r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (t. j. Dz. U. z 1996r. Nr 70, poz. 335 ze zm.). Zgodnie z art. 1 ust. 1 ww. ustawy, ustawa określa zasady tworzenia przez pracodawców zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, zwanego dalej „Funduszem” i zasady gospodarowania środkami tego Funduszu, przeznaczonego na finansowanie działalności socjalnej organizowanej na rzecz osób uprawnionych do korzystania z Funduszu oraz na dofinansowanie zakładowych obiektów socjalnych. W myśl art. 2 pkt 1 cyt. ustawy, działalność socjalna oznacza usługi świadczone przez pracodawców na rzecz różnych form wypoczynku działalności kulturalno-

oświatowej, sportowo-rekreacyjnej, udzielanie pomocy materialnej – rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową. Jak stanowi pkt 5 powołanego przepisu, osobami uprawnionymi do korzystania z Funduszu są pracownicy i ich rodziny, emeryci i renciści – byli pracownicy i ich rodziny oraz inne osoby, którym pracodawca przyznał, w regulaminie, o którym mowa w art. 8 ust. 2, prawo do korzystania ze świadczeń socjalnych finansowanych z Funduszu. Stosownie do art. 10 oraz art. 12 ust. 1 powołanej ustawy, środki Funduszu są gromadzone na odrębnym rachunku bankowym, a pracodawca jedynie administruje tymi środkami.

W świetle przytoczonych powyżej przepisów, całkowite lub częściowe finansowanie ze środków ZFŚS określonej we wniosku działalności socjalnej Wnioskodawcy, nie będzie mieściło się w pojęciu dostawy towarów i świadczenia usług z uwagi na fakt, iż nie zostaną spełnione dyspozycje wynikające z art. 7 ust. 2 oraz art. 8 ust. 2 ustawy. W konsekwencji, nie należy naliczać należnego podatku VAT od ww. czynności finansowanych w całości z ZFŚS, tak też nie należy odliczać podatku naliczonego związanego z zakupami dotyczącymi tych czynności.

Należy nadmienić, iż z przepisu art. 7 ust. 2 pkt 2 ustawy o VAT wynika, że opodatkowaniu podlega przekazanie towarów nie zaś ich zużycie. Zatem nieodpłatne wydanie towarów celem zużycia przez kontrahentów w czasie negocjacji (jako poczęstunek w postaci kawy, herbaty, napojów) nie podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług.

Zgodnie z § 8 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 grudnia 1998 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy na stanowiskach wyposażonych w monitory ekranowe (Dz. U. z 1998 r. Nr 148, poz. 973) pracodawca jest obowiązany zapewnić pracownikom okulary korygujące wzrok, zgodne z zaleceniem lekarza, jeżeli wyniki badań okulistycznych przeprowadzonych w ramach profilaktycznej opieki zdrowotnej, o której mowa w ust. 1, wykażą potrzebę ich stosowania podczas pracy przy obsłudze monitora ekranowego. Biorąc powyższe pod uwagę uznać należy, iż wydawanie okularów pracownikom przez pracodawcę w ramach wypełniania obowiązków nałożonych cyt. wyżej przepisami – nie podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług. Należy zatem stwierdzić, iż nie jest opodatkowane przekazywanie przez podatnika towarów, jeżeli obowiązek ich wydania wynika z przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy lub jest zagwarantowane pracownikom na podstawie Kodeksu Pracy lub innych przepisów. Czynności te, jako związane z działalnością gospodarczą podatnika, służą prawidłowemu, zgodnemu z przepisami prawa funkcjonowaniu przedsiębiorstwa.

Przeprowadzona powyżej analiza stanu prawnego prowadzi do wniosku, że nieodpłatne w części lub w całości wydanie towarów przez podatnika na rzecz pracowników oraz byłych pracowników i ich rodzin oraz kontrahentów podlega opodatkowaniu w sytuacji kiedy nabycie przekazywanych towarów wiązało się z prawem do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu. Wyjątkami niepodlegającymi opodatkowaniu są: przekazania wynikające z działalności socjalnej prowadzonej na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej i wydanych w związku z tym przepisów wewnętrznych (realizowane w ramach ZFŚS) oraz wydanie artykułów spożywczych w ramach poczęstunku (kawa, herbata, napoje).

Z treści przedstawionego stanu faktycznego wynika, iż Wnioskodawca nieodpłatnie przekazuje na rzecz pracowników oraz byłych pracowników i ich rodzin oraz kontrahentów następujące towary: stroje sportowe dla zakładowej drużyny, nagrody przekazywane w konkursach, odznaczenia, dyplomy, legitymacje, zaproszenia dla pracowników oraz odchodzących na emeryturę w uznaniu za staż pracy, nagrody dla zasłużonych pracowników, artykuły spożywcze przekazywane w trakcie imprez okolicznościowych, integracyjnych, festynów, artykuły spożywcze (kawa, herbata, napoje, poczęstunek) - wydawane na posiedzeniach i poza posiedzeniami (m.in. członków rady nadzorczej, zarządu), w związku z

pełnieniem przez pracowników określonych funkcji w Spółce; nagrody oraz upominki w związku z organizacją konkursów dla klientów i potencjalnych klientów, wieńce i wianki pogrzebowe (dla byłych pracowników), kondolencje w związku ze śmiercią osób z rodziny pracownika, czy byłych pracowników (emerytów), kwiaty, materiały reklamowe i promocyjne dla klientów i potencjalnych klientów oraz towary przekazywane w ramach sponsoringu, a także kwiaty, kalendarze, upominki. Ponadto Wnioskodawca wskazuje, iż przysługuje mu prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu ww. towarów, których nie uznaje za prezenty o małej wartości lub próbki.

Wnioskodawca nieodpłatnie w całości lub części przekazuje również na rzecz pracowników i byłych pracowników oraz ich dzieci towary i usługi finansowane ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. Są to m.in.: wczasy, wycieczki, karnety na basen, imprezy sportowe (mecze), karnety na zajęcia rekreacyjne, bony dla pracowników oraz kolonie dla dzieci pracowników, paczki świąteczne dla dzieci, bony dla emerytowanych pracowników.

Spółka w treści wniosku nadmienia, iż dokonuje zakupu okularów korekcyjnych do pracy przy monitorze dla pracowników (faktura opłacona przez pracownika wystawiona jest na Spółkę, która zwraca pracownikowi kwotę określoną w przepisach wewnętrznych organizacji).

Mając na uwadze powołane wyżej przepisy oraz przedstawiony przez Wnioskodawcę stan faktyczny należy stwierdzić, iż Spółka dokonując nieodpłatnego świadczenia ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych nie ma obowiązku naliczania podatku od towarów i usług. Spółka nie posiada również obowiązku opodatkowania wydawanych towarów celem zużycia przez kontrahentów w czasie negocjacji (jako poczęstunek w postaci kawy, herbaty, napojów). Także wydanie okularów pracownikom przez pracodawcę w ramach wypełniania obowiązków nałożonych przepisami prawa nie podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług – w części wydania nieodpłatnego, zaś w pozostałej części, w której uczestniczy pracownik podlega opodatkowaniu.

Natomiast nieodpłatne wydanie pozostałych wyżej wskazanych towarów na rzecz pracowników, byłych pracowników i ich rodzin oraz kontrahentów realizowane poza działalnością socjalną na mocy art. 7 ust. 2 ustawy podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług (z wyjątkiem przekazania towarów stanowiących drukowane materiały reklamowe i informacyjne).

W tym zakresie stanowisko Wnioskodawcy należało uznać za nieprawidłowe.

Stosownie do art. 8 ust. 1 ustawy przez świadczenie usług, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, rozumie się każde świadczenie na rzecz osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, które nie stanowi dostawy towarów w rozumieniu art. 7, w tym również:

- przeniesienie praw do wartości niematerialnych i prawnych, bez względu na formę, w jakiej dokonano czynności prawnej,
- zobowiązanie do powstrzymania się od dokonania czynności lub do tolerowania czynności lub sytuacji,
- świadczenie usług zgodnie z nakazem organu władzy publicznej lub podmiotu działającego w jego imieniu lub nakazem wynikającym z mocy prawa.

W myśl art. 8 ust. 2 ustawy, nieodpłatne świadczenie usług niebędące dostawą towarów na cele osobiste podatnika lub jego pracowników, w tym byłych pracowników, wspólników, udziałowców, akcjonariuszy, członków spółdzielni i ich domowników, członków organów stanowiących osób prawnych, członków stowarzyszenia, oraz wszelkie inne nieodpłatne

świadczenie usług, jeżeli nie są one związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa, a podatnikowi przysługiwało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu towarów i usług związanych z tymi usługami, w całości lub w części, traktuje się jak odpłatne świadczenie usług.

Z powyższego wynika, że aby nieodpłatne świadczenie usług podlegało opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług muszą być spełnione łącznie dwa warunki, a mianowicie:

- brak związku świadczonych usług z prowadzonym przez podatnika przedsiębiorstwem,
- istnienie prawa podatnika do odliczenia w całości lub w części podatku naliczonego związanego ze świadczonymi usługami.

Za usługi niezwiązane z prowadzeniem przedsiębiorstwa należy uznać wszelkie usługi, których świadczenie odbyło się bez związku z potrzebami prowadzonej działalności gospodarczej. Niedopełnienie któregokolwiek z warunków określonych w art. 8 ust. 2 ustawy jest podstawą do traktowania nieodpłatnej usługi jako niepodlegającej opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług. Zatem świadczenie usług związanych z prowadzonym przedsiębiorstwem jest wystarczającą przesłanką do uznania, iż świadczenie takich usług nie podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług.

Z treści przedstawionego stanu faktycznego wynika, iż Wnioskodawca na rzecz pracowników i byłych pracowników i ich rodzin oraz kontrahentów organizuje następujące usługi: usługi prania strojów sportowych, usługa transportu pracowników na miejsce organizowania zawodów, kompleksowa obsługa organizacji imprez okolicznościowych, integracyjnych, festynów, tradycyjnych imprez organizowanych w społeczności branżowej, prezentowanie programu artystycznego, wynajem sali, dekoracji, opieki medycznej, ubezpieczenie od następstw nieszczęśliwych wypadków w związku z organizacją ww. imprez, transportowa (m.in. bilety lotnicze, kolejowe, dowóz pracowników), gastronomiczna, cateringowa, hotelowa oraz w związku z pełnieniem przez pracowników określonych funkcji w Spółce (m.in. członków Rady Nadzorczej, Zarządu). Spółka w części (60 %) odpłatnie przekazuje również kwartalne bilety komunikacji miejskiej.

Zatem, w odniesieniu do nieodpłatnego świadczenia ww. usług, w przedmiotowej sprawie związek pośredni z przedsiębiorstwem Wnioskodawcy jest przesłanką pozwalającą uznać usługi te za niepodlegającą opodatkowaniu na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy – w części w jakiej świadczone są nieodpłatnie, tj. za wyjątkiem odpłatnego przekazania w części 60 % kwartalnych biletów miesięcznych, które w części poniesionych wydatków przez pracowników (40%) jest opodatkowane.

W tym zakresie stanowisko Wnioskodawcy należało uznać za prawidłowe.

Odnieść się należy również i potwierdzić prawidłowość stanowiska dotyczącego częściowo finansowanych wydatków tj. energii elektrycznej oraz posiłków wydawanych w kantine pracowniczej. Wnioskodawca stwierdził we wniosku, iż ww. zakupy dokumentowane są notami obciążeniowymi, na której nie jest wykazany VAT naliczony. W związku z powyższym Spółka nie odlicza podatku naliczonego i również nie nalicza VAT należnego przy tego rodzaju wydatkach.

W niniejszej interpretacji odpowiedziano na wniosek w części dotyczącej opodatkowania nieodpłatnej dostawy towarów i nieodpłatnego świadczenia usług, natomiast w zakresie prawa do odliczenia podatku naliczonego z tytułu nabycia towarów i usług wydano odrębną interpretację IPPP3/443-608/09-2/CS.

NSA: UMORZENIE DŁUGU W MIEJSCU ZAMIESZKANIA

Jeżeli podatnik złożył wniosek o umorzenie zaległości podatkowej, ale przeprowadził się do innego miasta, to nastąpi zmiana właściwości urzędu skarbowego, który go rozpatrzy.

Jeżeli podatnik złożył wniosek o umorzenie zaległości podatkowej, ale przeprowadził się do innego miasta, to nastąpi zmiana właściwości urzędu skarbowego, który go rozpatrzy.

Naczelnny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną podatnika, któremu organy podatkowe stwierdziły nieważność decyzji umarzającej zaległość podatkową. Sąd potwierdził, że po zmianie miejsca zamieszkania przez podatnika zmieniła się właściwość miejscowa urzędu skarbowego. W związku z tym wniosek podatnika o umorzenie zaległości podatkowej powinien rozpoznać urząd skarbowy właściwy dla jego nowego miejsca zamieszkania. Jak podkreślił sędzia NSA Grzegorz Krzymień, kontynuacja właściwości urzędu pomimo zmiany miejsca zamieszkania podatnika jest możliwa tylko w przypadku tej samej sprawy. Postępowanie wymiarowe i postępowanie o przyznanie ulgi uznaniowej nie jest tą samą sprawą. Są to dwie odrębne kwestie. Podatnik nie może argumentować, że przed danym organem toczyły się wcześniej jakieś sprawy podatkowe.

W ocenie sądu w przypadku skarżącego były podstawy do wyeliminowania ostatecznej decyzji przyznającej umorzenie długu. Unieważnienie decyzji nie oznacza, że postępowanie zostało zakończone. Wniosek zostanie oceniony ponownie, ale już przez organ właściwy po zmianie miejsca zamieszkania. Wyrok jest prawomocny.

Sygn. akt. II FSK 1473/08

Źródło: „Dziennik Gazeta Prawna”, 30.10.2009 r.

Opr. Andrzej Smosarski

Prezentowane powyżej informacje stanowią ogólne omówienie danych zagadnień. W żadnym wypadku nie mają one charakteru oficjalnych opinii prawnych lub podatkowych. W celu uzyskania szczegółowych informacji na interesujące Państwa tematy prosimy o kontakt na adres

Grzegorz.Chrzanowski@onet.pl lub telefonicznie – 0692 515 734

Biuletyn Kancelarii jest przesyłany elektronicznie za zgodą odbiorcy. Jeśli nie życzą sobie Państwo otrzymywania Biuletynu – prosimy o kontakt e-mail Piotr.Wojciechowski@onet.pl